

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

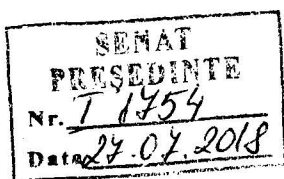
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

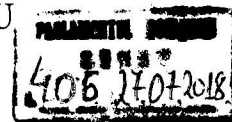
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1198A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
RĂGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. **7165** / **27 JUL 2018**

Domnului
Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 11 septembrie 2018 (inclusiv în format electronic *Word* la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 19 septembrie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 2018

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor a fost trimisă de Parlament spre promulgare Președintelui României în data 10 iulie 2018. Prin conținutul său normativ, legea dedusă controlului de constituționalitate cuprinde dispoziții contrare prevederilor constituționale consacrate de art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 11 alin. (1), art. 16 alin. (1) și alin. (2), art. 69, precum și de art. 147 alin. (4), pentru motivele ce urmează a fi prezentate.

1. Art. unic pct. 1 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor contravine prevederilor art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 11 alin. (1), art. 16 alin. (1) și alin. (2), art. 69, precum și art. 147 alin. (4) din Constituție

Noul art. 37 alin. (2) al Legii nr. 96/2006 din cuprinsul art. unic pct. 1 al legii supuse controlului de constituționalitate prevede: „În baza mandatului reprezentativ, deputații și senatorii acționează în interesul poporului, putând astfel

să intermedieze în orice mod, fără a pretinde sau primi bani sau alte foloase materiale, relația dintre cetățeni și organele administrației publice centrale și locale și serviciile și direcțiile din subordinea acestora, relația dintre aleșii locali și autoritățile publice centrale, dar și dintre potențialii investitori și autoritățile publice locale”.

Încălcarea art. 11 alin. (1) din Constituție

În conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (1) din Constituție: „Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte”. În vederea combaterii fenomenului corupției și asigurării integrității în viața publică, România a ratificat, prin Legea nr. 365/2004, Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, care prevede că fiecare stat parte elaborează și aplică sau are în vedere, conform principiilor fundamentale ale sistemului său juridic, politici de prevenire a corupției eficiente și coordonate care favorizează participarea societății și care reflectă principiile de stat de drept, buna gestiune a problemelor politice și bunurile publice, de integritate, transparență și responsabilitate (art. 5 paragraful 1). Potrivit Convenției ONU împotriva corupției, „fiecare stat parte trebuie să încurajeze în mod special integritatea, cinstea și răspunderea agenților publici, conform principiilor fundamentale ale sistemului său juridic, sens în care va aplica, în cadrul propriilor sisteme instituționale și juridice, coduri sau norme de conduită pentru exercitarea corectă, onorabilă și corespunzătoare a funcțiilor publice” (art. 8 paragrafele 1 și 2).

Art. 18 al acestui instrument internațional, făcând referire la traficul de influență, precizează: „Fiecare stat parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc a fi necesare pentru atribuirea caracterului de infracțiune, în cazul în care actele au fost săvârșite cu intenție: a) faptei de a promite, de a oferi ori de a da unui agent public sau oricărei alte persoane, direct ori indirect, un folos necuvenit, cu scopul ca respectivul agent sau respectiva persoană să abuzeze de influența sa reală ori presupusă, în vederea obținerii de la o autoritate administrativă sau de la o autoritate publică a statului parte a unui folos necuvenit pentru instigatorul inițial al actului sau pentru oricare altă persoană; b) faptei unui agent public sau a unei alte persoane de a solicita ori de a accepta, direct sau indirect, un folos necuvenit pentru sine sau pentru o altă persoană, cu scopul de a abuza de influența sa reală ori presupusă, în vederea obținerii unui folos necuvenit de la o autoritate administrativă sau de la o autoritate publică a statului parte”. Definiția dată traficului de influență în cuprinsul Convenției ONU împotriva

corupției nu face o distincție între tipurile de foloase, materiale sau nemateriale, condiția fiind ca folosul să fie necuvenit.

Potrivit art. 291 din Codul penal, ce reglementează traficul de influență: „Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani”. Așadar, nici definiția dată de Codul penal nu face distincție între foloase materiale sau nemateriale.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că noțiunea de *alte foloase* are, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, „sensul de avantaj, beneficiu, câștig, profit. Potrivit doctrinei, banii pot fi efectivi (monede) sau sub formă de valori ori titluri de orice fel echivalând bani, iar prin expresia *alte foloase* se poate înțelege orice fel de avantaje patrimoniale (de pildă, bunuri, comisioane, împrumuturi, premii, amânarea plății unei datorii, folosința gratuită a unei locuințe, prestațiuni de servicii în mod gratuit, promovarea în serviciu), dar și nepatrimoniale (de pildă, acordarea unui titlu sau a unui grad, ori a altei distincții onorifice), toate acestea nefiind legal datorate (foloase necuvenite), deci având caracter de retribuție, de plata (răsplata) pentru a determina funcționarul public să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Cu alte cuvinte, pretinderea, primirea foloaselor, acceptarea promisiunii de foloase constituie un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a persoanei care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri”. (Decizia nr. 489/2016).

Or, prin modificările aduse de legea supusă controlului de constituționalitate se instituie posibilitatea ca deputații sau senatorii să obțină foloase nemateriale, prin intermedierea realizată între cetățeni și organele administrației publice centrale sau locale sau între aleșii locali și autoritățile publice centrale, respectiv între potențialii investitori și autoritățile publice locale. Foloasele nemateriale pot fi reprezentate de oferirea unui titlu sau a unei distincții, avansarea în carieră, oferirea unui loc eligibil în cazul unor alegeri locale sau parlamentare, promovarea unei inițiative legislative etc.

O astfel de prevedere încalcă dispozițiile art. 11 alin. (1) din Constituție, prin instituirea unei excepții de la reglementările mai sus menționate, dispoziția introdusă venind în contradicție chiar cu reglementarea infracțiunii de trafic de influență în actele amintite.

Încălcarea art. 1 alin. (3) și alin. (5), precum și art. 16 alin. (1) și alin. (2) din Constituție

În primul rând, cu privire la persoanele aflate în funcții și demnități publice, Curtea Constituțională a dezvoltat o amplă jurisprudență arătând că exercitarea funcțiilor și demnităților publice trebuie să se realizeze în coordonatele statului de drept: „Statul de drept presupune, pe de o parte, capacitatea acestuia de a asigura cetățenilor servicii publice de calitate și de a crea premisele pentru încrederea cetățenilor în instituțiile și autoritățile publice. Aceasta presupune obligația statului de a impune standarde etice și profesionale în special celor chemați să îndeplinească activități ori servicii de interes public și, cu atât mai mult, celor care îndeplinesc acte de autoritate publică, adică pentru acei agenți publici sau privați care sunt investiți și au abilitatea de a invoca autoritatea statului în îndeplinirea anumitor acte sau sarcini. Statul este dator să creeze toate premisele - iar cadrul legislativ este una dintre ele - pentru îndeplinirea funcțiilor statului de către profesioniști care îndeplinesc criteriile profesionale și de probitate morală.” (Decizia nr. 258/2016). În Decizia nr. 32/2018, Curtea Constituțională a statuat că standardele de integritate stabilite de legiuitor constituie garanții de integritate și probitate morală pentru persoanele care ocupă funcții sau demnități publice și că eliminarea unui standard de integritate aduce atingere principiului statului de drept și principiului supremației Constituției și a obligativității respectării legilor.

Însă, prin instituirea în legea criticată a posibilității deputaților și a senatorilor de a pretinde ori de a primi foloase nemateriale, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, prin intermedierea „în orice mod” a relațiilor dintre cetățeni și autorități, respectiv dintre aleși locali și autorități centrale sau dintre investitori și autorități locale sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituție, restrângându-se cadrul de integritate aplicabil deputaților și al senatorilor și eliminându-se un standard de integritate, aspect ce are un efect direct asupra încrederii cetățenilor în membrii Parlamentului României și în autoritatea legiuitoare.

Același lucru este valabil și pentru faptul că acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, în forma incriminată de art. 291 din Codul penal ce reglementează traficul de influență, nu se regăsește în cuprinsul dispozițiilor din legea supusă

controlului de constituționalitate. Astfel, prin omiterea ipotezei în care un deputat sau senator acceptă promisiunea de bani sau alte foloase în intermedierea relației dintre cetățeni și autoritățile publice centrale și locale este dezincriminată implicit această modalitate de comitere a infracțiunii de trafic de influență, în condițiile enumerate de legea penală.

În al doilea rând, sintagma „să intermedieze în orice mod” este una lipsită de claritate, precizie și previzibilitate, contrar exigențelor de calitate prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative” (Decizia nr. 1/2014). În acest sens, Curtea a constatat că, „în principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat” (Decizia nr. 447/2013).

Însă, sintagma „în orice mod” nu este una clară, formularea sa generală permițând și interpretarea conform căreia, intermedierea realizată de deputați sau senatori ar putea avea loc chiar prin încălcarea unor dispoziții din alte acte normative aflate în vigoare. Pe cale de consecință, formularea vagă și generală a textului cuprins în art. unic pct. 1 din legea supusă controlului Curții contravine exigențelor de calitate a legii prevăzute de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

Mai mult, intermedierea realizată de deputați și senatori între cetățeni și serviciile sau direcțiile din subordinea organelor administrației publice locale, structuri fără personalitate juridică este una neclară, din moment ce raporturile juridice sunt stabilite între cetățeni și respectivele autorități centrale sau locale, nicidecum între cetățeni și serviciile sau direcțiile din subordinea acestora, sau între cetățeni și funcționarii publici din cadrul serviciilor sau direcțiilor competente să soluționeze cererile acestora. Din acest text se poate interpreta că „intermedierea în orice mod” realizată de deputați sau senatori poate reprezenta chiar o interferență a acestora în activitatea autorităților administrației publice centrale și locale, încălcându-se principiul separației puterilor în stat – consacrat la art.1 alin. (4) din Constituție - și chiar principiul autonomiei locale consacrat de art. 120 alin. (1) din Constituție și definit de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală. Potrivit acestei din urmă dispoziții, „prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii”.

În al treilea rând, prin raportare la suprapunerea cu definiția dată traficului de influență și prin dezincriminarea implicită a acestei infracțiuni pentru deputați și senatori în situația în care aceștia obțin un folos nematerial sau în situația în care acceptă promisiunea de bani ori alte foloase, este instituit un privilegiu pentru această categorie în raport cu ceilalți cetățeni ce pot fi subiect activ al infracțiunii de trafic de influență prevăzută de dispozițiile art. 291 din Codul penal.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1/1994). Mai mult, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr. 573/2011, Decizia nr. 366/2014). În Decizia nr. 755/2014, Curtea a arătat că „privilegiul se definește ca un avantaj sau favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane, iar în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat”.

Statutul de senator sau deputat nu poate constitui un criteriu justificat obiectiv și rațional pentru excluderea acestei categorii din sfera subiectului activ al infracțiunii de trafic de influență. Spre deosebire de deputați și senatori, fapta altor persoane care nu ocupă aceste demnități publice și care intermediază relația dintre cetățeni și organele administrației publice centrale sau locale, obținând un folos nematerial pentru faptul că au influență sau lasă să se creadă că au influență asupra unui funcționar public și care promit că îl vor determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, va constitui infracțiunea de trafic de influență. În plus, potrivit art. 71 alin. (2) din Constituție, calitatea de deputat sau de senator este compatibilă cu cea de membru al Guvernului. Or, din această perspectivă devine neclar care este linia de demarcație între acțiunile exercitate în fiecare dintre cele două calități.

În aceste condiții, privilegiul instituit pentru deputați și senatori nu numai că elimină un standard de integritate, afectând dispozițiile referitoare la statutul de drept din Legea fundamentală, dar încalcă și dispozițiile art. 16 alin. (1) și alin. (2) din Constituție potrivit cărora „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege”.

Încălcarea art. 69 și a art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit teoriei mandatului reprezentativ, Parlamentul primește un mandat colectiv, dat de întreaga națiune, însă alegătorii nu stabilesc sarcinile parlamentarului, acesta fiind autorizat de națiune să o reprezinte, independența mandatului parlamentar fiind o trăsătură a acestuia, așa cum rezultă din textul constituțional al art. 69.

Posibilitatea de intermediere instituită pentru deputați și senatori în cuprinsul art. 37 alin. (2) din legea criticată este menționată ca fiind reglementată „în baza mandatului reprezentativ”.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a arătat că dispozițiile art. 69 din Constituție potrivit cărora „(1) În exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului; (2) Orice mandat imperativ este nul.” constituie punctul de plecare „în explicarea raporturilor constituționale dintre deputat și alegătorii săi, partidul politic care l-a propulsat, Camera din care face parte. Interpretarea acestui articol constituțional nu poate fi decât în sensul că deputatul, din punct de vedere juridic, nu mai are nicio răspundere juridică față de alegătorii din circumscripția care l-a ales și nici față de partidul pe lista căruia a candidat. Raporturile sale cu alegătorii și partidul sunt raporturi morale, politice, dar nu juridice” (Decizia nr. 1490/2010).

Din această perspectivă, mandatul reprezentativ se referă la modul în care sunt aleși parlamentarii, dar acest lucru nu poate institui o legătură juridică ulterioară alegerii între alegători și parlamentari, așa cum este cazul în situația de față. Prin urmare, instituirea acestei posibilități de intermediere între cetățeni și organele administrației publice centrale sau locale este una contrară jurisprudenței Curții Constituționale anterior amintite, încălcând art. 69 și art. 147 alin. (4) din Constituție, un astfel de mecanism instituit în favoarea deputaților și al senatorilor neputând să se bazeze pe mandatul reprezentativ.

2. Art. unic pct. 2 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 111, precum și ale art. 147 alin. (4) din Constituție

Potrivit modificărilor aduse prin legea criticată art. 39 alin. (3) din Legea nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor, „Deputații și senatorii se pot adresa, personal sau prin intermediul birourilor parlamentare, în

scris, verbal ori prin mijloace de comunicare electronică, organelor administrației publice centrale și locale, respectiv serviciilor și direcțiilor din subordinea acestora, pentru a transmite sau a se informa asupra solicitărilor și petițiilor cetățenilor din circumscripțiile electorale în care au fost aleși, pentru rezolvarea, în conformitate cu prevederile legale, a problemelor acestora sau pentru a obține informații cu caracter public necesare exercitării mandatului”.

Așadar, față de dispozițiile aflate în vigoare este adăugată posibilitatea deputaților și a senatorilor de a se adresa organelor administrației publice centrale și locale și personal, nu doar prin intermediul birourilor parlamentare. În plus, conform modificărilor, deputații și senatorii se pot adresa și serviciilor și direcțiilor din subordinea organelor administrației publice, iar modalitatea de adresare în scris este completată cu sintagma „verbal ori prin mijloace de comunicare electronică”, dispozițiile art. 39 alin. (4) fiind modificate în mod corelativ. Aceste modificări aduse vizează atât solicitările și petițiile cetățenilor, cât și obținerea de informații cu caracter public, necesare exercitării mandatului.

a) Dispozițiile art. 111 alin. (1) din Constituție reprezintă o expresie a funcției de control a Parlamentului asupra Guvernului și a celorlalte organe ale administrației publice. Potrivit acestui text din Legea fundamentală, „Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora”.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat: „controlul parlamentar se exercită asupra activității Guvernului și asupra celorlalte organe ale administrației publice, iar nu și asupra oricărei autorități publice centrale” (Decizia nr. 317/2006). În aceeași decizie, Curtea Constituțională a arătat că „solicitarea de informații și documente, ca modalitate de exercitare a controlului parlamentar, se poate face numai prin intermediul președinților Camerelor sau ai comisiilor parlamentare”.

Această interpretare dată de instanța constituțională este confirmată și de dispozițiile regulamentare ale Camerei Deputaților și Senatului. Art. 179 alin. (3) din Regulamentul Senatului statuează că fiecare senator are dreptul de a cere informațiile și documentele necesare referitoare la domeniul lui de activitate „prin intermediul președintelui Senatului sau al președinților comisiilor”.

Potrivit art. 207 din Regulamentul Camerei Deputaților, „Camera Deputaților și deputații au dreptul să obțină informațiile necesare în vederea desfășurării activității lor din partea organelor administrației publice”. Art. 208 din același Regulament stipulează faptul că „(1) Deputatul poate solicita de la organele

administrației publice centrale și locale alese, printr-o cerere adresată președintelui Camerei Deputaților sau președintelui comisiei permanente din care face parte, orice informații sau documente, în copie certificată, utile pentru desfășurarea activității sale. Cererea poate fi refuzată în cazul în care aceasta privește secrete de stat de importanță deosebită. Refuzul se aduce la cunoștința Camerei Deputaților care va decide în ședință secretă. (2) În cazul în care informațiile sau documentele solicitate privesc, potrivit legii, secrete de stat, Guvernul informează Camera Deputaților despre aceasta, iar Camera decide în ședință secretă. (3) Documentele se restituie după consultare.”

Așadar, modalitatea reglementată de Legea fundamentală și de regulamentele parlamentare prin care deputații și senatorii pot obține informații necesare exercitării mandatului lor de la Guvern și organele administrației publice este cea prevăzută de art. 111 alin. (1), respectiv numai prin intermediul președinților comisiilor parlamentare sau al președinților celor două camere.

Introducerea posibilității ca deputații și senatorii să se adreseze personal organelor administrației publice centrale și locale, respectiv serviciilor și direcțiilor din subordinea acestora încalcă prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție. Aceste argumente sunt valabile și în ceea ce privește modalitatea de adresare prin birourile parlamentare, dispozițiile depășind cadrul prevăzut de Constituție.

Prin Decizia nr. 46/1994, Curtea Constituțională a reținut că instituirea unei relații juridice directe între un senator și autoritățile publice ale administrației locale, administrației județene și ale serviciilor publice descentralizate în județe sau de interes județean, sunt neconstituționale, ținând seama de prevederile art. 110 din Constituție (actualul art. 111), potrivit cărora „informarea senatorilor se face de Cameră, de comisia parlamentară sau sub controlul acestora, așa cum s-a prevăzut la art. 141 din regulament în ce privește informarea de la organele centrale ale administrației publice”. Cu această ocazie, Curtea Constituțională a statuat că respectiva prevedere regulamentară analizată „deplasează calitatea de titular al dreptului de informare de la Cameră și comisiile parlamentare la senator, deși constituie un aspect al controlului parlamentar care nu poate fi conceput ca un atribut personal al senatorului. O asemenea soluție este contrară autonomiei administrative și pluralismului politic pe plan local, întrucât ar putea fi exercitată cu referire la aspectele confidențiale, privind procesul de elaborare a unei decizii, precum și în dauna opțiunii politice pe plan local, dacă aceasta este diferită de aceea a partidului din care face parte senatorul”.

Într-o altă decizie, Curtea a reținut că „precizarea în însuși textul constituțional a modului de obținere de către organele Parlamentului a actelor și informațiilor necesare de la Guvern și celelalte organe ale administrației publice exclude posibilitatea reglementării pe calea altor acte normative a unor măsuri noi

în sensul arătat. Altfel spus, întrucât Constituția prevede expres și limitativ că obținerea de acte și informații de la autoritățile menționate se face de către Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora, legiuitorul nu este abilitat să reglementeze și accesul direct al deputaților și al senatorilor la datele și actele prevăzute în art. 35 alin. (1) lit. i) din legea analizată”, care se referea la „dreptul de a se informa, de a cere și de a obține date și acte în acest scop de la Guvern și de la celelalte autorități ale administrației publice” (Decizia nr. 279/2006). În aceeași decizie, Curtea a reținut că reglementarea privind „dreptul de acces în instituțiile administrației publice în interesul exercitării mandatului” este, de asemenea, neconstituțională, depășind cadrul prevederilor art. 111 din Constituție privind raporturile dintre Parlament, Guvern și celelalte organe ale administrației publice și instituind o posibilă imixtiune a deputaților și al senatorilor în activitatea executivă, contrară principiului separației puterilor, consacrat prin art. 1 alin. (4) din Constituție.

Prin raportare la legea criticată, instituirea unor relații juridice directe între deputați sau senatori și organele administrației publice și reglementarea unui acces direct al acestora la informațiile necesare exercitării mandatului - aspect ce depășește limitele impuse de art. 111 alin. (1) din Constituție și încalcă totodată și jurisprudența anterior amintită, contrar art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, referitor la efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale – considerăm că dispozițiile art. unic pct. 2 sunt neconstituționale.

b) În egală măsură, modificările aduse art. 39 alin. (3) și (4) din Legea nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor sunt lipsite de claritate și previzibilitate, contrar exigențelor art. 1 alin. (5) din Constituție. În primul rând, nu este clară natura juridică a adresărilor realizate de deputați și senatori în sensul art. unic pct. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate.

Potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, „prin petiție se înțelege cererea, reclamația, sesizarea sau propunerea formulată în scris ori prin poștă electronică, pe care un cetățean sau o organizație legal constituită o poate adresa autorităților și instituțiilor publice centrale și locale, serviciilor publice descentralizate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale, companiilor și societăților naționale, societăților comerciale de interes județean sau local, precum și regiilor autonome, denumite în continuare autorități și instituții publice”.

În primul rând, petiția nu este adresată unei direcții sau unui serviciu din subordinea organelor administrației publice centrale sau locale, ci chiar instituțiilor sau autorităților administrației publice. Din această perspectivă, dispoziția care permite deputaților și senatorilor să se adreseze în mod direct serviciilor și

direcțiilor din subordinea organelor administrației publice centrale și locale este una care contrazice chiar definiția dată de legiuitor petiției, în O.G. nr. 27/2002, aspect ce generează o neclaritate a normei și contravine exigențelor art. 1 alin. (5) din Constituție.

În al doilea rând, reglementarea care privește posibilitatea deputaților și a senatorilor de a se adresa verbal organelor administrației publice este una incompletă, în condițiile în care nu sunt prevăzute dispoziții pentru înregistrarea sau gestionarea solicitărilor verbale și nici a momentului de la care curge termenul de 30 de zile de răspuns.

Solicitările adresate de deputați și senatori au un regim juridic distinct de cel al petițiilor reglementate de O.G. nr. 27/2002, chiar dacă termenul de răspuns este similar, potrivit art. 39 alin. (4) din Legea nr. 96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor. În condițiile în care actul normativ de bază care reglementează soluționarea petițiilor nu prevede posibilitatea înaintării unor petiții verbale ci doar „în scris ori prin poștă electronică”, reglementarea incompletă din cuprinsul art. I pct. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate ridică probleme de claritate, precizie și previzibilitate și contravine art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor este neconstituțională.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS